

Regeringen har heller ikke villet forholde sig til de planer, som er fremkommet fra både Pentagon, State Department og diverse tænketanke om mulige modeller for, hvordan Irak skal fungere i fremtiden. Det gælder bl.a. planen om at indsætte en militærpræfekt, f.eks. general Tommy Franks, for Irak i en overgangsperiode på 2-3 år og under ham en civil/militær regering bestående af folk fra det gamle styre og politikere i eksil. Det eneste, som regeringen kan komme op med som sin ønskemodel, er: »Så hurtigt som muligt efter den militære aktion forventes afholdt frie og demokratiske valg med henblik på dannelse af en repræsentativ regering, der kan overtage administrationen af landet«. Det er sandelig godt med visioner, men i en situation, som gælder liv og død og den sociale og økonomiske fremtid for millioner af mennesker, forventes måske mere end dette fata morgana.

Specielt når man ved, at hvis man vil undgå en opdeling af landet i 3 autonome regioner, kan dette kun sikres via et stærkt, militært baseret centralstyre. Den kurdiske befolkning i nord vil gerne løsrives fra Saddam Hussein's Irak og for den sags skyld fra et andet irakisk centralstyre. De vil have autonomi. Samtidig ved man at Tyrkiet aldrig vil tillade dette. Derfor vil man se tyrkiske tropper rykke ind i det nordlige Irak for at forhindre dette. Dermed lægges der op til en krig inden i krigen mellem Tyrkiet og det kurdiske nord, som samtidig presses af det irakiske militær fra syd. Heller ikke dette scenario har udvalget kunnet få præsenteret nogen holdning til, endsigse analyse af. Man ved, at Iran støtter den shiamuslimske befolkning i det sydlige Irak, og at denne støtte for flere uger siden udmøntede sig i, at en oprørske shiamuslimsk gruppering på 5.000 mand med iransk støtte rykkede ind i Irak for at besætte strategiske områder før det endelige slag mod Saddam Husseins Irak. Tilbage har man så det sunnimuslimske område i midten af Irak, som det nuværende styres folk primært kommer fra. Derfor vil man sandsynligvis se dele af det gamle styre/militæret under amerikansk militær kontrol overtage styret for hele landet, når Saddam Hussein og hans nærmeste er likvideret. Det er ikke sandsynligt, at USA er interesseret i fremkomsten af 3 forskellige irakiske autonome regioner, selv om det bliver under amerikansk militær kontrol. Og den eneste centrale instans i Irak, som kan udøve denne autoritet, er det irakiske militær. Hvor meget skal den

irakiske befolkning så egentlig forvente sig af et sådant nyt styre, for hvem demokrati og medindflydelse er en by i Sibirien? Men et sådant styre vil jo have den fordel, at det er USA-venligt, USA-kontrolleret, og så kan meget jo tilgives. Det har man set i årtier i Israels tilfælde, hvad enten det gælder besættelse, undertrykkelse af palæstinenserne eller ligegladhed med FN-resolutioner. Men de afgørende FN-resolutioner om Israel har jo heller aldrig haft det held at blive vedtaget af FN's Sikkerhedsråd og dermed bindende for FN's medlemslande, da USA 36 gange har nedlagt veto i Sikkerhedsrådet over for kritik af eller krav til Israel. Der er sandelig nogle, der er mere heldige end andre.

Det er det samme i forhold til hele den humanitære situation under og efter den militære aktion. Som sædvanen er, når USA/Vesten går i krig, så bruges milliarderne og de politiske ressourcer på at tilvejebringe og udføre denne krig, og først til allersidst begynder man måske at overveje konsekvenserne for de mange civile, som altid er krigen store tabere. I forvejen har man en situation, hvor den irakiske befolkning er underernæret og underforsynet med medicin og daglige fornødenheder. Deres generelle immunforsvar er i bund, hundredtusinder er døde af fejl- og underernæring i det sidste tiår, og så skal de oveni udsættes for en krig ført for deres skyld, som det hedder.

FN's humanitære organisationer har i lang tid søgt at forberede sig på muligheden af en krig, for de består jo af erfarne mennesker. For dem er det den irakiske civilbefolkning, som tæller. Derfor har de udarbejdet planer for, hvad der sker i kølvandet på en krig. Men der er desværre i alt for høj grad tale om velmente skrivebordsprojekter, som FN ikke har fysik til at gennemføre med det tidspres, der nu eksisterer. Det er typisk, at de ikke kan råbe USA eller andre vestlige lande op for at få finansieret disse projekter. F.eks. bad FN's kontor for koordineringen af humanitære aktiviteter (UNOCHA) i februar i år om en bevilling på 120 mio. dollars til at få arbejdet op at stå. For en uge siden havde de kun fået 30 mio., og sådan kunne man fortsætte.

Enhedslisten opfatter denne krig som en unødvendig krig, der føres af USA for at sikre USA's kontrol med ressourcer og lande i Mellemøsten i de kommende år. Man kan se frem til en permanent amerikansk militær udstationering i Irak i